

Izdavačka kuća Laguna, imala je u svojoj bogatoj istoriji mnogo promocija. Ipak, nešto neuobičajeno, istovremenu promociju nove knjige Novosađanina Vanje Čobanova i jednog crvenog vina iriške Vinarije Mačkov podrum pod zajedničkim nazivom Remedy for Love, nešto je sasvim novo, što će ostati zabeleženo u srpskoj istoriji. Ova nesvakidašnja promocija održana je u Laguninoj knjižari Delfi u SKC-u. Kako je autor bio prilično zauzet sa potpisivanjem knjiga i razgovorom sa svojim fanovima, intervju smo obavili dan kasnije, u Novom Sadu, kada su se utisci pomalo slegli, a Vanja imao više vremena. Prvo pitanje za njega je bilo:

Otkud ideja da „Lek za ljubav“ budu istovremeno naslov knjiga i ime jednog crvenog vina?!

-Prošireni deo deo ove knjige je bila osnova, koja mi je dala ideju da povežem ova dva pojma, jer sam smatrao da bi bilo zgodno da se i neko vino zove - Lek za ljubav. S obzirom da često pijemo vino zbog prošlih ljubavi, da ih zaboravimo ili da ih se setimo, tu i ideju je, na moju sreću i veliku radost, podržao gospodin Sava Jojić i Vinarija Mačkov podrum. Ništa u životu nije slučajno, i verovatno je sudbina odredila, da je gospodin Sava bio sponzor na mojoj prvoj generalnoj promociji ove knjige juna ove godine u dvorcu Fantast u Bečeju, i kada sam razmišljao sa kime bih odradio celu tu priču, nisam se puno dvoumio. Iz više razloga. Jedan od razloga je bila moja želja da to bude vojvođanska vinarija, pošto sam iz Vojvodine, knjiga je posvećena Vojvodini i sve to ima svoje logike i zakonitosti. Drugi razlog bio je, naravno, moja želja da to bude porodična vinarija, mada sam imao ponudu i od Vinarije Čoka. Shvatio sam da bi to vino završilo u rafovima bez one prave tople priče koju bi pričali oko knjige i vina. Treći razloga je ličnost gospodina Save Jojića, koga sam doživeo kao jednog gospodina koji je, pored toga što je uspešan poslovan čovek, čovek sa nesporno velikom dušom, poznavalac književnosti i sa osećajem za sve to. Naš dogovor je bio kratak i jasan i nije trajao duže od pola sata. Vrlo brzo smo se oko svega dogovorili, kakvo će biti vino, kako treba da izgleda vino, etiketa, i vino se u dogovoreno vreme pojavilo na tržištu. Prvi i pravi trenutak kada je to vino imalo svoju promociju i šire pojavljivanje na javnoj sceni, bila je nedavna promocija. Promocija je protekla u vrlo toploj, prijateljskoj atmosferi, baš onako kako sam zamislio, jer sam je namenio, pre svega, prijateljima i manje formalnoj atmosferi. Čini mi se da su svi prisutni uživali i osetili taj trenutak i zašto se knjiga i vino spajaju u jedinstven doživljaj.

Otkud interesovanje za ovu tematiku, za to vreme Lazara Dunderkog?

-Kada pišem knjige mene muči neka tema, neki motiv, koji generalno pokušavam da odradim (rešim) u knjizi. Sa prvom knjigom je to bio bračni trougao. Sa drugom knjigom, o kojoj pričamo, Remedy for Love, je bila tema o kojoj sam u poslednje vreme dosta razmišljao, a to je: Zašto su danas ljubav, istina, lojalnost, pravda, i neke druge vrednosti koje su postojale u prošlo vreme, postale potrošne i u kojoj meri i da li svi mi mislimo na isto kada kažemo ljubav, i pričamo o

ljubavi, i da li se uopšte priča o svemu tome? Druga stvar koja je mene naterala da pišem ovu knjigu, je pristup muškarca ženi, odnosno kako muškarci osvajaju žene, odnosno, kako su ih nekada osvajali i kako ih danas osvajaju i da li taj pojam osvajanja uopšte postoji.

I nekako u celoj toj priči, pomalo slučajno, sam pričao o Bogdanu Dunderskom i načinu na koji se on odnosio prema ženama, načinu na koji je on došao do svoje partnerke u životu. Počeo sam da istražujem njegov život u Matici srpskoj i na drugim stranama, i kada sam video kako ga ljudi doživljaju, kakva je on ličnost, potpuno me je opčinio, i odlučio sam da on bude osnova za tu knjigu, tj. reper, a da savremna priča bude kontrastna, odnosno da se vidi razlika između prošlog i sadašnjeg vremena. Ne znam koliko su ljudi koji su čitali knjigu, a prodana je u veoma velikom tiražu, uhvatili tu poruku. Za neke sam siguran da jesu, ali mislim da je knjiga uspela zbog same vojvođanske priče. Ustvari, mislim da su ljudi gladni vojvođanske priče i vrednosti koje nosi Vojvodina. Naravno, ne samo zbog moje priče, već je to vezano i sa drugim stvarima koje se vezuju za Vojvodinu. Pogledajte samo kakvu je gledanost imala serija Vratice se rode. Očigledno, ljudi vole tu pitomu vojvođansku dušu, prošla vremena. Mislim da je to jedan od razloga što mi stiže mnogo pisama obožavalaca, koji me podržavaju i hrabre da nastavim. Drugi je tema ljubavi i ljubavnog odnosa koji je uvek aktuelan i to se u ovoj knjizi spojilo. Za nepuna četiri meseca knjiga je doživela treće izdanje, što je za srpske uslove jako veliki uspeh.

Vreme Dunderskih je dugo bilo u zapecku. Da li to znači da bi ova knjiga trebalo da postane neka vrsta kućne literature, da ljudi pogledaju šta se tu dešavalo u jednom prilično nepoznatom periodu života, koji sada isplivava na površinu, između ostalog i zbog sve aktuelnijeg vraćanja imovine starim vlasnicima i njihovim naslednicima?

-Učinio sam sve da životnu misiju Bogdana Dunderskog izvučem iz zaborava. Kad god počnem da pričam o celoj toj stvari, prijatelji mi kažu da zvučim kao autonomaš. Međutim, ja na to ne gledam tako. Mimo Dunderskih, ima još tu puno porodica koje su nepravедno zaboravljene, poznatih i „velikih“ ljudi, od Beograda, Beča i Pešte, o kojima se ništa ne zna, i mene pomalo nervira što se to posmatra sa jedne prostije strane. Nisu Vojvodina samo salaši, paori ili hrana, nego je Vojvodina jaka kultura, jakih vrednosti, koja su postojala i koja danas, zbog našeg mentaliteta ne dolazi dovoljno do izražaja. Za mene je bogatstvo porodice Dundeski bilo u nekom drugom planu. To su veliki ljudi sa stilom, koji su znali da žive, koji su bili kulturni i cenjeni, koji su pomerili granice Vojvodine napred, osnivali kulturne institucije, bili osnivači Matice srpske, nekih velikih fabrika itd., to je jedna vrlo ugledna porodica. U knjizi sam napravio mali osvrt na tu porodicu, da ljudi vide njeno poreklo i šta se tu dešavalo sa izrazitim ličnostima i da malo skrenem pažnju na tu zanemarenu i često predstavljenu priču o Lenki, Lenki, Lenki...i sa ostalim članovima, šta su oni radili, ko su bili. To će biti moj novi pokušaj, koji ću sigurno uraditi sa novom knjigom Vojvođanskih priča, gde ću predstaviti takve ljude i takve vojvođanske priče koje su velike i imaju dušu i na pravi način pokazuju šta Vojvodina ima.

Ko je za tebe bio Bogdan Dunderski i kakvo obeležje nosi?

-Bogdan Dunderski je za mene čovek zadivljujućeg uma. U smislu da je bio toliko pronicljiv i pametan, da je znao šta možda može da ostane i da traje kroz istoriju. Koliko god da mi to ne vidimo na pravi način, iza njega je ostao dvorac Fantast, crkva, priča koja živi, za razliku od drugih članova porodice Dunderski, koji su možda bili i bogatiji od njega i više se priča o njima, pa je ta imovina podeljena među decom, i u fazi restitucije. On je napravio fantastičan testament, koji je vremenski neoboriv i ostavio sve Matici srpskoj. Ja sam uveren da, formalno to i pripada Matici srpskoj, kao i da će Matica srpska to preuzeti posle svega, samo je veliko pitanje šta će ona uraditi sa time. Mislim da je Bogdan ostavio neizbrisiv trag na ovim prostorima. Dovoljno je samo da se popnete gore, na kulu dvorca Fantast i da odatle pogledate

Vojvodinu. Kad čujete šta je on tu sve imao i kako je osmislio sav taj prostor, parkove i staze, kada znate da je imao najveću ergelu u Austro-ugarskoj sa preko 1400 konja, crkvu, posvećena velikom prijateljstvu, a sve to uz zemlju oko dvorca do Srbobrana, koja je bila njegova zemlja, jasno osetite veličinu tog čoveka. Kada sam bio na pomenutom vidikovcu, postavio sam sebi pitanje: Jeste on bio bogat čovek, ali danas ima mnogo bogatijih ljude, savremenih tajkuna, a kakav trag oni ostavljaju?! Taj dvorac, ne može da se poredi sa ni jednom građevinom koji današnji bogati ljudi prave.

Dugo si radio u marketingu, preko 15 godina. Da li je taj spisateljski duh u tebi postojao i ranije ili je odjednom isplivao?

-Sa 20 godina već sam bio napisao dva romana, ali nisu objavljena uz obrazloženje da nema para. Kao mladić sam maštao o tome da ću biti pisac i boem, i da ću živeti svoj život. Međutim, život me je odveo u neku drugu priču, biznis, kroz svašta sam prošao, i opet, ništa u životu nije slučajno. Jedan težak trenutak u životu, moj razvod, raspadanje porodice, me je naterao da spašavam dušu i napisao sam taj prvi roman „Ako je do mene“ u izdanju Kairosa, koji je takođe doživeo veliki uspeh, drugo izdanje. S obzirom da je to autobiografski roman, ograničio sam tiraž, jer nisam hteo da dalje se bavim njime. Posle je izašla ova druga priča, koja je danas tu gde jeste.

Kakvi su ti dalji planovi?

-Ja sam se povukao iz biznisa. Imam mogućnosti da živim normalno i potpuno sam se posvetio pisanju. To me ispunjava i čini mi se da sam to pravi ja, da me ljudi doživljavaju najbolje kroz to što sada radim. Novi roman kojim pripremam i koji me muči, je roman o modi, o savremenoj ženi, koji ima za glavnu ličnost jednu modnu kreatorku. Ideja ili lik vodilja, je Verica Rakočević, ali ne njena biografija, već više njena razmišljanja i njeno stvaralaštvo. Biće to jedan specifičan roman, sa tematikom koja u našim uslovima još nije obrađena. Dimenzija romana je totalno drugačija, ali se nadam da će naići na dobar prijem publike. Roman je ugovorno najavljen, potpisan unapred, sa Lagunom, što je redak slučaj, tako da će naša najveća izdavačka kuća raditi na njegovom marketingu. Verica Rakočević je kolekciju koju ja koristim u romanu, koja je inspirisana jednom specifičnom ženom, Salome, trebalo je da predstavi u novembru, ali pa smo se dogovorili da se zbog nove knjige to pomeri za 23. mart sledeće godine, tako da je za taj datum zakazana zajednička promocija knjige i kolekcije, kao i promocija parfema koji se pominje u knjizi. U svakom slučaju, i to će, baš kao i promocija knjige i vina Remedy for Love, biti multimedijalni događaj sa glumcima, manekenima, pesnicima, Mačkovim vinom...

Kada je prva sledeća prilika kada ćemo moći da te vidimo u javnosti?

-Na sajmu knjiga u Beogradu 29. oktobra, imam termin od 15-16 časova kada ću potpisivati knjigu Remedy for Love. Biće tu prisutno i istoimeno vino iz iriške Vinarije Mačkov podrum, koje doživljavam kao svoje. Ponosan sam na njega, ne samo zbog njegovog nespornog vrhunskog kvaliteta, već i zato što malo ko ima na taj način neko „svoje“ vino. Mislim da ću ga forsirati i da će me pratiti na promociji nove knjige i mislim da će ta priča da se razvija u dobrom pravcu. Istina, malo teško u Beogradu prolaze te vojvođanske priče, ali to nije razlog ih mi vojvođanski malo ne obojimo.

Čuli smo mnogo dobrih komentara o knjizi. Kakav je tvoj komentar o vinu Remedy for Love. Da li je to stvarno Lek za ljubav?

Jeste, vino je izvrsno, mimo toga što se zove Remedy for love, i što će tako na tržištu. Ja sam ga prvi put probao kod gospodina Save. Tada nisam bio spreman za njega, ali kada sam ga dobio flaširanog i sa etiketom, tada sam bio potpuno spreman, ali ne da ga pijem sam. Naravno, vino se ne pije u samoći. Dobio sam nekoliko boca i neku prvu količinu, pozvao sam svoje

prijatelje, koji su bili na promociji i sinoć, seli smo u kafić i otvorili to vino. Prvi osećaj je, da je, kada izađe taj buke, miris fantastičan, podseti na miris grožđa, prirode, da ima izraženo lep miris. Boja vina, ljubičasti odsjaji, sve to fantastično izgleda, ukus je fantastičan. Dok ga pijete ne osećate neku jačinu, međutim, kasnije vam se pojavi vatra u grudima, u stomaku, i čini mi se da je to trenutak kad osetim celo svoje telo. Ne doživljavate ga tako, ali kako prolazi vreme mislim da je prava mera za ovo vino dve čaše. Pokušao sam da napravim i priču vezanu za te dve čaše. Mislim da bi treća, jer svako vino može da se pije i u većim količinama, već bila suviše i da bi se posle toga sve napred navedeno izgubilo i pretvorilo u blaže ili teže pijanstvo. Ja sam čak napravio priču u romanu, da se ta prva čaša pije za prošle ljubavi, da im odamo neku pažnju, da ih se stimo, a da se druga čaša pije za neke druge ljubavi koje su tu, i to je prava mera-dve čaše. Remedy for love.

Znam da rekreativno igraš tenis i to dobro. Da li za tebe važi slogan da si najbolji teniser među piscima, ili najbolji pisac među teniserima?

Dugo sam igrao košarku, bio sam dobar i perspektivan, bio sam čak na probi u Zvezdi, ali sam povredio koleno, pa sam igrao samo manje zahtevne utakmice u vojvođanskoj ligi, za Radnički iz Novog Sada. Sa košarke sam prešao na tenis. Naravno, kao pravi sportista, nikad nisam hteo da budem puki rekreativac. Moj prijatelj Dule Jajagin mi je pomogao da napredujem i u tenisu. Danas mislim da igram dobro tenis, ne igram ga više rekreativno, već često sparingujem sa mlađim, talentovanim igračima. Pomno pratim događaje u tenisu i divim se našim sportistima. Pratim takođe i VIP turnire u tenisu. Još nisam učestvovao, ali planiram da se pojavim i na takvim turnirima, kao i da sledeće godine u Novom Sadu, u vreme održavanja Međunarodnog poljoprivrednog sajma, napravimo jedan turnir ili meč između umetnika i poslovnih ljudi, pa da vidimo ko je bolji i uspešniji – uz osmeh je zaključio razgovor Vanja Čobanov.